Públic

ELS PRESOS POLÍTICS DELS QUE NO ES PARLA

Vicenç Navarro

Catedràtic Emèrit de Ciènciaes Polítiques i Polítiques Públiques,

Universitat Pompeu Fabra

18 de febrer de 2019

Des de fa gairebé deu anys, Espanya, incloent Catalunya, ha estat sotmesa a una sèrie de polítiques públiques d'un clar caràcter neoliberal (tals com les **reformes laborals** que han malmès en gran mesura el mercat de treball, han estès molt la precarietat i han reduït els salaris, i les **retallades en despesa pública i, molt especialment, de la despesa pública social** en sanitat, educació, vivenda social, llars d'infants –mal anomenades "guarderies" a Espanya–, serveis domiciliaris i serveis socials entre molts d'altres) **que han afectat d'una manera molt negativa la qualitat de vida i el benestar de les classes populars**. Com a conseqüència, les malalties conegudes com a "**malalties de la desesperació" han augmentat molt notablement**, i les retallades, entre d'altres, als fons públics per a sanitat, **han provocat una notable deterioració del servei públic sanitari, i**

s'han produït inclús morts a causa de la demora en les llistes d'espera per a intervencions majors, tal i com han denunciat recentment alguns professionals del sector sanitari.

La protesta davant el neoliberalisme

Com era previsible, hi va haver una protesta generalitzada al llarg del territori espanyol, incloent Catalunya, **que va denunciar la falta de legitimitat que tenien aquelles politiques públiques, doncs van ser imposades a la població per part de partits de sensibilitat neoliberal sense que hi hagués cap mandat popular per a que s'apliquessin.** De fet, cap d'aquestes mesures estava en els programes electorals dels **partits governants a Espanya (el govern Zapatero al principi, i el govern Rajoy més endavant) i a Catalunya (el govern Mas, més endavant continuades pel govern Puigdemont)**. En realitat, el govern català, dirigit pel partit de la dreta catalana (avui independentista), **Convergència, més endavant rebatejada com a PdeCat, va ser dels que va aplicar amb més duresa les retallades de despesa pública amb què es finançaven els serveis públics de l'Estat del Benestar català**. Aquest partit, de tradició neoliberal, no havia inclòs en el seu programa electoral tota una sèrie de mesures, com **la reforma laboral aprovada al 2012 pel govern del PP, a la que Convergència va donar suport a les Corts espanyoles**, ni tampoc

les **dures retallades de despesa pública que es van aplicar segons la Llei d'Estabilitat Pressupostària aprovada a les Corts espanyoles, proposta pel PP, i que Convergència també va aprovar**.

El moviment dels indignats: el 15-M a Espanya, incloent Catalunya

Aquest moviment de protesta es va estendre per tot el territori espanyol. **L' eslògan que els va fer famosos i populars, "*No ens representen*", era una denúncia cap a l'establishment polític del país -la classe política- en general i dels governs espanyols** (primer, el govern Zapatero, i més endavant el govern Rajoy) i **catalans** (el govern de Convergència, presidit pel Sr. Mas, les polítiques neoliberals del qual van continuar amb el govern Puigdemont) **en particular, acusant-los de no representar les classes populars (que eren la gran majoria de la població). El 15-M va assenyalar la falsedat dels arguments utilitzats per aquestes formacions polítiques** (i per la gran majoria de mitjans d'informació afins) **per tal de justificar l' aplicació de les polítiques neoliberals** (que no estaven incloses en els seus programes electorals) **afirmant que "*no hi havia altra alternativa*". Les dades, però, mostraven que això no era cert**. En el llibre ***Hay alternativas: propuestas para crear empleo y***

bienestar social en España **que vam escriure en Juan Torres, l'Alberto Garzón i jo mateix, àmpliament utilitzat pel moviment 15-M (com mostra aquesta fotografia de la primera reunió del moviment dels indignats a la Puerta del Sol, a Madrid)**, **havíem mostrat com el govern Zapatero, en lloc d'intentar aconseguir fons per a l'Estat congelant les pensions (1.200 milions d'euros) podria haver-ne aconseguit inclús més, 2.500 milions, si, entre d'altres mesures, hagués revertit la seva baixada d'impostos** a les persones que ingressaven 120.000 euros l'any, baixada que s'havia portat a terme dos anys abans (enmig de la bombolla especulativa immobiliària) sota el lema que diu **"baixar impostos era també d'esquerres". I el president Rajoy hagués aconseguit 5.300 milions d'euros revertint, entre d'altres mesures, la baixada de l'impost de societats** de les empreses que facturaven més de 150 milions d'euros l'any, que representaven un 0,12% de totes les empreses, però **en lloc d'això, va decidir retallar 6.000 milions d'euros en sanitat i d'altres serveis públics**. **I el moviment 15-M a Catalunya va fer una denúncia semblant de les polítiques d'austeritat del govern Mas, assenyalant que sí hi havia alternatives que haguessin pogut generar molts més recursos dels que es van retallar**, gravant, per exemple, grups minoritaris adinerats amb gran poder polític i mediàtic. **Les dades hi són per a qui ho vulgui comprovar**.

La confrontació del 15-M amb el govern Mas i la seva brutal repressió per part de la policia catalana amb la condemna a presó de diversos membres del 15-M per part del Tribunal Suprem segons sentència dictada pel jutge Manuel Marchena

El 15 de juny de 2011, el moviment 15-M va rodejar sense cap mena de violència el parc de la Ciutadella (que havia estat tancat per la policia catalana), dins del qual es troba el Parlament de Catalunya. El 15-M, al que vaig donar suport valorant positivament la seva aparició en el panorama político-social d' Espanya, incloent Catalunya, com una entrada d'aire fresc dins d'un clima polític asfixiant, em va convidar a fer una xerrada en una manifestació convocada al costat del parc de la Ciutadella – davant de l'estació de França- per a denunciar les retallades de despesa pública social (que incloïa sanitat, educació i d'altres serveis públics vitals) **que s'anaven a aprovar aquell dia al Parlament català per part dels partits governants en coalició sota la presidencia del Sr. Mas. La gran quantitat de gent que rodejava el parc de la Ciutadella dificultava, però no impossibilitava, l'accés dels parlamentaris al Parlament**. Però tant la quantitat de gent, com l'enuig de la gent amb la classe

política, expliquen que el president Mas preferís arribar en helicòpter al Parlament en lloc de fer-ho en cotxe, com és habitual. **Els Mossos van atacar amb brutalitat la gent congregada, impossibilitant la celebració de l'acte programat, que no va tenir mai lloc. Les càrregues van ser d'una enorme duresa i hi va haver algunes detencions**.

El clima de linxament estimulat per l'establishment político-mediàtic català

La dreta catalana, incloent la independentista, es va referir a aquella manifestació com un cop semblant al 23-F (quan un grup de persones armades pertanyents a la Guàrdia Civil havien assaltat i interromput les sessions de les Corts espanyoles). Llegeixin, entre d'altres, els articles de José Antich, Pilar Rahola, Artur Mas a **La Vanguardia**, o Quim Torra a **El Matí**, i veuran el nivell d'hostilitat que l'establishment político-mediàtic català, incloent les dretes independentistes governants, tenia cap a aquelles manifestacions primer, i cap als detinguts després. **Es va crear per part de dirigents i intel.lectuals de l'establishment político-mediàtic del país un clima de linxament amb la intenció de que les esperades condemnes contra els vuit processats del 15-M fossin el més dures possibles. La gran sorpresa i decepció per a l'establishment va arribar quan van**

ser absolts per l'Audiència Nacional, fet que es va recórrer al Tribunal Suprem a petició del govern de la Generalitat, del Parlament de Catalunya i del Ministeri Fiscal, aconseguint una condemna de tres anys per un *delicte contra les institucions de l'Estat* (veure'n una descripció detallada a l' excel.lent article publicat a *Mientrastanto*, **"Sobre el juicio del procés (III)", de José Luis Gordillo**). **I el jutge que va dictar tal sentència va ser ni més ni menys que Manuel Marchena, que va rebre un gran reconeixement i agraïment per part de l'establishment político-mediàtic català, incloent l'independentista, el mateix jutge, per cert, que avui és odiat pel mateix establishment independentista per la seva acusació de rebel.lió i sedició (entre d'altres) en contra dels presos polítics independentistes**. **És de suposar, doncs, que els presos polítics d'avui, que van ser membres del govern independentista del govern Mas, com Joaquim Forn, Jordi Turull o Josep Rull, i que van aplaudir juntament amb altres membres de Convergència i del govern català el jutge Marchena, hauran canviat l'opinió que tenen d'ell.**

Cal reconèixer que alguns dels presos polítics d'avui van ser els justiciers d'ahir, quan demanaven máxima presó per als que s'oposaven a les seves polítiques neoliberals. I fins avui, cap figura de l'establishment político-mediàtic català,

incloent la dreta independentista governant, no ha protestat davant la repressió que van patir (i continuen patint) aquells que van lluitar per aconseguir una millor qualitat de vida per a les classes populars de Catalunya i d'Espanya, i que van ser condemnats per fer-ho. José Mª Vázquez, Francisco José López, Ángela Bergillos, Jordi Raymond, Ciro Morales, Olga Álvarez, Rubén Molina y Carlos Munter, continuen oblidats i criminalitzats. Fins a que deixin de ser-ho, la condemna (justa i necessària) del comportament repressiu de l' estat espanyol i els seus servidors, com el jutge Marchena, per part de l' establishment político-mediàtic independentista, no tindrà credibilitat pel carácter partidista i selectiu de la seva denúncia, ja que sembla que han oblidat que alguns d'ells van participar en repressions polítiques en ocasions anteriors. Cal denunciar el carácter repressiu de l'Estat espanyol, siguin quines siguin les víctimes de tal repressió, la qual cosa no ha passat ni continua passant, ni a Catalunya ni a la resta d'Espanya.